

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

De Impedimento Consanguinitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

ineidunt, & quidem proximè; quamvis enim proximum generationis principium respectu Protei solius sit pater & mater ipsius, hoc tamen principium non semper est ipsi commune cum altera persona, v. g. cum matertera Protei, sed respectu utriusque, tam Protei quam materteræ, stipes communis, in quo proximè conveniunt, est avus; & quamvis etiam proavus sit commune utriusque principium, à quo uterque descendit, tamen non est *proximum*, seu stipes proximus. 3. Si alteram personam, de qua dubitas, an & in quo gradu sit conjuncta cum Proteo, non reperiatur in una ex cellulis præfixæ arboris, cogitandum, eam non esse consanguineam Proteo inter quartum gradum juxta computationem graduum Canonicam in ordine ad contrahendum Matrimonium, cum nulla omnino reperiatur persona cum ipso intra quartum gradum conjuncta, quæ non existat in una ex cellulis prædictis: solæ enim (& omnes) personæ in quarto gradu cum Proteo conjunctæ ibi inveniuntur. 4. Per numerum superiorem, seu in cellulis superius positum exprimi gradum Canonicum, per inferiorem verò, seu inferius adjectum denotari gradum Civilem.

7 Si igitur scire cupias, in quo consanguinitatis gradu distent inter se duæ personæ, colloca unam ex iis in cellula vacua, in qua posuimus Proteum, ac dein attende, an sint in linea recta vel transversa: si deprehendas, eas esse in linea recta, regulam pro linea recta datam applica, & numera generationes, vel personas unâ demptâ, & habebis gradum: si existant in linea transversa, tunc ex cellula, in qua nos posuimus Proteum, tu autem unam ex iis, de quarum cognitione dubitas, & simul ex cellula, in qua reperitur altera persona, ascende usque ad cellulam, in qua reperitur stipes, seu commune utriusque principium proximum, seu in qua conveniunt ambæ personæ: si æqualiter ab hoc principio distent, applica regulam pro linea Transversa Æquali datam, & numerando invenies gradum, in quo distant inter se: si verò inæqualiter à communi stipite proximo distent, applica tertiam regulam de linea Transversa Inæquali, & prodibit distantia. Pone ergo te in cellula Protei, & vide, in quo gradu distes à pronepte ex fratre tuo: igitur ex cellula, ubi deprehendis proneptem ex fratre tuo (seu neptem fratris tui) & simul ex cellula, ubi te posuisti, ascende usque ad cellulam, ubi ambo convenitis; ibi enim est communis stipes proximus, nempe pater tuus; à quo licet tu distes unico tantum gradu, proneptis tamen distat tribus: consequenter tu & proneptis ex fratre tuo distabis tribus gradibus juxta Regulam de linea collateralibus inæquali.

8 Brevius & fortè melius sic poterit practicè procedere Parochus, vel Confessarius, quem sponsi, Matrimonium contrahere volentes, forte consulunt ratione consanguini-

Lib. IV. R. P. Viii Pichler.

tatis: scribat in charta vel tabula nomen sponsi ad latus sinistrum, & nomen sponsæ ad latus dexterum, sed infra medium tabulæ vel chartæ: tum supra sponsum describat nomina cognatorum ipsius, qui ex hac parte dedisse causam cognationis dicuntur, sed à proximioribus ascendendo ad remotiores: similiter supra sponsam describat nomina eorum, qui ex parte hujus dicuntur dedisse causam cognationis: postquam hos omnes annotavit, ascendant ex utraque parte, & videat, utrum conveniant in aliquo communi principio seu stipite: si reperiatur talis stipes, consideret, in qua linea sint sponsi, recta, vel (quod ordinariè continget) transversa, æquali vel inæquali, & applicet regulas secundum prius dicta: si non reperiatur, signum est, quod non sint consanguinei. Nec pudeat Parochum ista describere; cum facile alias confundi possit & decipi, turbatâ memoriâ. His notatis

De Impedimento Consanguinitatis.

Dico 1. Gradus Consanguinitatis in ordine ad Matrimonium dirimendum computandi sunt secundum Jus Canonicum, non secundum Civile. *cf. fin. h. r. & can. 2. caus. 35. q. 5.* ubi simul redditur ratio, cur Jus Canonicum discrepet à Jure Civili in computatione graduum, nimirum hæc; quia Jus Civile dimensionem graduum fecit propter successiones hereditarias, quæ non deferuntur nisi de una persona ad alteram, & ideo singulis personis singuli gradus assignati sunt ab Imperatoribus: contra quia Matrimonium in ordine ad quod SS. Canones distinguunt gradus, non in una, sed in duabus personis necessariò consistit, idcirco *duæ in uno gradu personas constituerunt*. Conspirat communis non modo Catholicorum, verum etiam Heterodoxorum. In ordine verò ad successiones ab intestato computus graduum faciendus est secundum Jus Civile, uti plerique omnes iterum conspirant, & quidem non tantum in Foro Civili, sed etiam, uti cum Sanch. d. 50. n. 8. l. 7. & Covar. de Matr. p. 2. c. 6. §. 6. n. 8. verius esse puto, in Foro Canonico & Ecclesiastico, scilicet in rebus & inter personas Ecclesiasticas, atque in terris Pontificiis & tribunalibus Ecclesiasticis. Licet in Contractibus quodlibet Jus in suo foro observandum esse, iidem duo DD. notent. Ratio est, quia Alexander II. in *can. cit.* approbavit computationem graduum Juris Civilis generaliter, & solum Matrimonium excepit: cum igitur Jus Canonicum pro aliis causis, extra Matrimoniales, nihil statuerit peculiare circa computationem graduum, sequi censendum est Constitutiones Juris Civilis in hac re profana, *arg. c. 1. de N. O. N.* Oppones illud Brocardicum: quodlibet Jus est observandum in suo foro, Civile in Civili, Canonicum in Canonico foro: ergo. *R. dist. Ant.* quando diversas ponunt leges. *C. Ant.* quando

quando unum duntaxat aliquid statuit, alterum verò nihil, uti hic. *N. Ant. & Conf.*

10 Dico 2. Consanguinitas in linea transversa Jure Ecclesiastico dirimit Matrimonium contrahendum hodie usque ad quartum gradum inclusive. 2. In linea autem recta probabilius in infinitum. 3. Sine distinctione, utrum consanguinitas ortum habeat ex generatione licita vel illicita. Pars 1. est decisa in generali Concilio Lateranensi sub Innoc. III. relato in c. non debet 8. h. r. ibi: Prohibitio quoque copula conjugalium quartum consanguinitatis & affinitatis gradum de cetero non excedat: quoniam in ulterioribus gradibus jam non potest absque gravi dispendio hujusmodi prohibitio generaliter observari. Quaternarius verò numerus bene congruit prohibitioni conjugii corporalis --- quia quatuor sunt humores in corpore, qui constant ex quatuor elementis. Adeoque correctum est ibi Jus antiquum, quo can. 1. 7. 16. 19. q. 2. & can. 2. q. 5. caus. 35. usque ad septimum gradum extendebatur. Pars 2. quam tenet communior cum Hostiens. Abb. aliisque antiquis, contra Sanch. Pont. Palao &c. probatur ex c. 1. de N. O. N. ubi dicitur, quod SS. Canones, quando in aliqua materia nihil statuunt, sequantur Jus Civile: sed Jus Civile in §. 1. Inst. de Nupt. & l. 53. ff. de Rit. Nupt. clarè extendit impedimentum consanguinitatis in linea recta usque in infinitum. Imò Nicolaus I. in Responsis ad consulta Bulgarorum c. 39. & Calixtus I. in can. 2. caus. 35. q. 2. cit. expresse receperunt constitutionem Juris Civilis. Si proin Adam hodie resurgeret, de Jure positivo humano non posset validum Matrimonium contrahere sine dispensatione. Pars 3. patet inde, quod, ubi Jus non distinguit, neque nos debeamus distinguere; præsertim cum per generationem illicitam æquè communicetur idem sanguis, quàm per licitam, & sic rationes irritandi Matrimonium inter consanguineos in certis gradibus æqualiter reperiantur, nimirum reverentia, quam sibi mutuò debent ex eodem sanguine geniti, periculum turpium amorum, & immoderati usus Matrimonii, si istud consistere posset inter eos, qui familiariter ferè in iisdem ædibus cohabitant, & à naturali consanguinitatis amore inflammantur erga se &c.

11 Oppones 1. Quando c. 8. cit. restrinxit impedimentum consanguinitatis usque ad 4. gradum, non fecit distinctionem inter lineam transversam & rectam: ergo pro utraque linea restrinxit: ergo in linea recta non in infinitum, sed solum usque ad 4. gradum, sicut in linea transversa dirimit Matrimonium consanguinitas. 2. Ratio de quatuor humoribus, propter quam reductum est Jus antiquum à 7. usque ad 4. gradum, est inanis & ridicula: ergo. 3. Deus utique melius novit, quàm Pontifex, inter quas personas conveniat vel non conveniat Matrimonium contrahi: sed Deus in antiquo Testamento prohibuit Matrimonia solum usque ad secundum gradum in linea

transversa æquali inter consanguineos, Ita Lutherus & Asseclæ. 4. Tridentinum s. 24. c. 4. de Reform. Marr. fecit distinctionem inter affinitatem ex copula licita & illicita ortam, atque illam, quæ oritur ex illicita, restrinxit ad 2. gradum: sed consanguinitas in ordine ad Matrimonium dirimendum æquiparatur affinitati in Jure, nominatim in c. 1. cit. ergo Tridentinum pariter consanguinitatem ex generatione illicita ortam restrinxisse ad 2. gradum censendum est. 5. Neque cognatio, neque affinitas, oritur nisi ex justis Nuptiis. l. non facile 4. §. 3. 8. ff. de Grad. & Affin. ergo de Jure Canonico, vi cuius oritur cognatio & affinitas extra Matrimonium, æquiparabitur utraque quoad gradum Matrimonio obstantes: ergo cognatio absque justis nuptiis orta dirimet Matrimonium usque ad 2. gradum sicut affinitas taliter orta.

2. ad 1. dist. Ant. non fecit distinctionem verbis claris & explicitis. C. verbis æquivalentibus, per rationem adjectam, & alias circumstantias. *N. Ant. & Conf.* Ratio restringendi fuit dispendium animarum, & difficultas observantia prohibitionis ultra 4. gradum: utraque autem ratio tantum transversali quadrat lineæ, non rectæ; nam periculum moraliter nunquam erit, ut quis consanguineam in linea recta ultra quartum gradum ducat in Matrimonium, v. g. filiam abnepotis sui, quia nemo tamdiu vivit; neque tam difficile est scire, vel deprehendere gradus in linea recta, quàm difficile est recordari, vel deprehendere gradus lineæ transversæ quartum excedentes. Deinde Jura se accommodant casibus facilè & frequentè contingentibus, non verò respiciunt casus rarissimè vel nunquam eventientes, aut moraliter impossibiles, l. 4. §. ff. de LL. nunquam verò, aut non nisi rarissimè poterit contingere, ut quis ultra 4. gradum possit ducere consanguineam lineæ rectæ. Accedit, quod dispositio correctoria Juris sit strictæ interpretationis, & non extendenda ultra mentem & rationem Legis, Juri antiquo derogantis. Ad 2. Ita quidem cavillantur hæretici, sed immeritò; quia illa ratio non fuit principalis, sed quia deprehensum erat successu temporis, difficile & periculosum esse, si consanguinitas lineæ transversæ ultra 4. gradum obstat Matrimoniis, ut patet ex contextu. Sed fuit aliqua conventientia ratione numeri quaternarii, imò & causa physica; quia in generatione solet fieri nova sanguinis mistio cum sanguine alieno: post quatuor autem generationes evanuisse videtur illa mistio ex primo sanguine quatuor elementorum qualitatibus vel corpusculis constante; & hinc in ulterioribus post 4. gradum non notatur amplius tam specialis affectio, benevolentia, & amicitia. Ad 3. Sicut ex eo, quod Deus Hebræis olim permiserit polygamiam, & libellum repudii non sequitur, quod Ecclesia possit aut debeat etiam Christianis permittere; ita ex eo, quod Deus

DEus conjugia illis non ultra 2. gradum prohibuerit, non sequitur, quod Ecclesiae non liceat prohibere Christianis ultra eundem gradum. Christiani sunt *gens sancta & populus acquisitionis*, Judaei fuerunt *populus durae cervicis*, atque ideo plura fuerunt ipsis indulta. Ad 4. Illa dispositio Tridentini fuit correctoria juris antiqui, ideo tanquam odiosa à casu expresso affinitatis non extendenda ad casum consanguinitatis non expressum, praesertim cum utriusque sit dispar ratio; partim quia major in estimatione morali censetur esse connexio personarum consanguinearum quam affinium, partim quia major est frequentia affinitatis illicitae contractae quam consanguinitatis; cum illa oriatur ex sola copula, licet generatio non sequatur, non item consanguinitas; imò, licet nascatur proles, peccans tamen non facile vivit tamcliv, ut consanguinitas inde orta ipsi in Matrimonio obstat possit, sicut tamen in affinitate id facile contingit: mens autem Tridentini fuit relaxare libertatem Matrimonii, nimis constrictam, si ex copula illicita, quae passim solet esse occulta, oriretur impedimentum dirimens Matrimonii usque ad 4. gradum. Ad 5. Imprimis Jus Civile non absolute negat affinitatem vel cognationem oriri per copulam vel generationem extra legitimum Matrimonium (quia filium illegitimum vere esse consanguineum in *tir. de Natural. lib. in C. satis clare asserit*, & filium prohibet ducere concubinam patris propter affinitatem *l. 4. C. de Nupt.*) sed solum in ordine ad successionem ab intestato, nobilitatem familiae, & alios civiles effectus. Deinde *N. Conf.* quia Jus Canonicum inter affinitatem & consanguinitatem illicitam in ordine ad Matrimonium clare facit discrimen.

12 Quæres, quam poenam incurrant, qui in gradu consanguinitatis prohibito attentant contrahere Matrimonium scienter? R. De Jure Canonico incurrunt ipso facto excommunicationem, *Clem. un. h. r.* ubi pariter eadem poenâ fulminantur, qui in gradu affinitatis prohibito, vel voto solenni castitatis adstricti idem attentant. De Jure Civili antiquo erat statuta publicatio bonorum: exilium: & verberatio, si persona fuit vilis. *Auth. Incestus C. de Incestis Nupt.* licet nuptiae non essent consummatae. *Zoesl. h. r. n. 16.* cum Julio Claro. De Jure novo Josephi I. in *Ordinat. Crimin. art. 19. §. 21.* incestus inter parentes & proles, inter cognatos in primo ac secundo gradu, & inter affines in primo lineae rectae, adeoque etiam inter fratrem & sororem, inter privignum & novercam, inter privignam & vitricum, inter socerum & nurum commissus, gladio puniendus est.

13 Dico 2. Consanguinitas in primo gradu lineae rectae, nempe inter patrem & filiam, inter matrem & filium, dirimit matrimonium ipso etiam Jure Naturali. 2. Sed utique conditionato tantum, scilicet nisi DEus det facultatem, in cujus pleno dominio sunt

corpora humana. 3. Non item in gradu secundo, minus in ulterioribus ejusdem lineae rectae. Pars 1. est omnium teste Sanch. & P. Friderich in *Tract. de Consang. & Affin. q. 3. n. 22.* ita ut contradicere assuetus Caramuel dicat, se subscribere omnibus, subscripturus aliis, si aliquos reperiret dissentientes. Unde optima probatio petitur ex communi sensu omnium DD. nam *pro certis habemus in ea, in qua communi opinione consensus est*, ait Quintil. Ex ratione autem intrinseca, quamvis facile probetur, tale Matrimonium Jure naturali esse illicitum, difficulter tamen probatur invalidum; cum substantiae Matrimonii, seu generationi proles, non repugnet conjunctio patris & filiae, matris & filii. Omisissis igitur variis, quas asserunt, rationibus, adduco hanc unicam: incredibile est, quod DEus & natura dederit hominibus potestatem transferendi jus & dominium corporum in alios in ordine ad usum, qui perpetuo est turpis, rectae rationi, verecundiae, reverentiae, parentibus debita, & communi sensui omnium gentium honestatis & bonae educationis laude florentium contrarius: sed talis est usus Matrimonii inter parentes & liberos; quis enim ratione praeditus non horret talem coitum inter illas personas, quarum una alteri debet summam reverentiam, verecundiam, subjectionem &c. & quis credat, DEum (extra casum extremae necessitatis publicae) dare potestatem ad eum? ergo. Pars 2. quam tenent communiter cum Sanch. contra Perez, ex quibus Bellarminus *l. 1. de Matrim. c. 28. v. tertio notand.* dicit, se nullum legisse, qui expresse negaret, suadet inde, quia non apparet intrinseca turpitudine in tali Matrimonio, sicut v. g. in blasphemia, sed tantum similis illi, quae reperitur in occisione innocentis, in qua DEus propter plenum dominium in corpora & vitas hominum dispensare potest. Quod autem hujusmodi Matrimonium repugnet reverentiae, parentibus debita à liberis, non facit, quò minus jus parentum cedere debeat juri divino, quod DEus habet in corpora humana; sicut eidem cedere debet jus innocentis ad vitam. Quare si totum genus humanum periret usque ad unum patrem & filiam, non modò non invalidum, sed neque illicitum videretur inter eos Matrimonium ad propagandum genus humanum; quia reverentia patri debita tanquam bonum privatum deberet cedere bono communi generis humani propter summam illius necessitatem, propter quam DEus merito censeretur dispensare. Pars 3. habet multos & potentes Adversarios, quorum aliqui cum Lessio *de Matrim. c. 5. n. 160.* & P. Friderich. *n. 29. in fine.* cum Goffredo & Gonzal. ad quartum, alii cum Leandro, ad septimum, alii cum Covarruv. ad vigesimum gradum extendunt, alii cum Ledesma nullum gradum determinant, sed durare ajunt, quamdiu durat communicatio proprietatum individualium inter ascenden-

dentes & descendentes, alii denique & plurimi & præclari DD. extendunt in infinitum, uti Bellarm. Laym. & tum Theologi tum Juristæ facile sç. apud Sanch. l. 7. d. 51. n. 12. quorum aliqui Jure Naturali saltem illicitum, alii invalidum etiam pronuntiant. Conspirant passim Legistæ, ex quibus Harprecht in §. 1. *Inst. de Nupt. n. 4.* arguit inconsiderantiæ eos, qui dissentiunt. Accedunt multi Canonistæ, sed, ut observat Fagn. in c. ult. b. t. n. 32. hi asserunt quidem, Matrimonium in linea recta in infinitum dirimi, at non Jure naturali, sed Jure positivo fundato in honestate & decencia naturali. Nobiscum verò sentiunt S. Th. 2. 2. q. 154. a. 9. ad 3. Sanch. n. 19. Pont. Palao, Fagn. Gobat, Clericatus, P. Wiestner &c. Ratio est imprimis negativa, quia non sufficienter probatur nullitas Matrimonii ultra primum gradum Jure Naturali introducta, & quia supposito, quod non sit irritum in linea recta Matrimonium in infinitum, non est ratio sufficiens, cur vigesimus, septimus, quartus, secundus, vel alius gradus determinetur ultra primum: dein positiva quia ex una parte ascendentes ultra primum gradum sunt tantum principium descendendum accidentale, non essentiale; cum per accidens sit, patrem habuisse alium patrem, & sic cum avo, proavo &c. solum per accidens connectantur; nam Abel filius Adæ non habuit avum &c. ex altera verò parte ratio dicitur, Majoribus, & Ascendentibus remotis, non deberi tantam reverentiam & subjectionem, quanta debetur immediatis parentibus. Certè quod major est distantia unius personæ ab altera, eò minor est communicatio sanguinis ejusdem, qui tamen à parentibus immediate & certè communicatur liberis: unde necesse est, eum tandem omnino extingui, ut esset consanguinitas seu sanguinis unitas, aut ita diminui, ut modica illa portio remanens fundare non possit specialem reverentiam vel subjectionem, quam descendentes debent ascendentibus: hac verò cessante cessat quoque indecentia, propter quam consanguineis sunt interdicta conjugia. Et quis somniet, sanguinem Adami aliquem adhuc superesse in omnibus ex eo descendentibus, & sic cum eo consanguinitatem Matrimonio obstantem Jure naturali existeret?

14 Oppones 1. Matrimonium patris cum filia non repugnat fini primario Matrimonii, qui est generatio proles, neque secundo, qui est remedium concupiscentiæ: ergo Jure naturali non est irritum. 2. Matrimonium inter voto solenni ligatos, quamvis illicitum sit Jure naturali, tamen non est invalidum Jure naturali: ergo & Matrimonium inter parentes & liberos tantum est illicitum Jure naturali, non invalidum. 3. Plures Nationes, uti Persæ, Medi, Assyrii, Æthiopes &c. admittebant Matrimonia inter parentes & liberos: ergo non repugnant rationi, & Juri naturali omnium cor-

dibus infito. 4. Omnes ascendentes, uti avus, proavus &c. habent rationem originis & principii, ac sunt parentum loco: ergo omnibus debetur reverentia, & quidem eò major, quod sunt remotiores & antiquiores: ergo descendentes in infinitum accedunt à conjugii cum ascendentibus in linea recta naturali. 5. Innegabile est, quod sit aliqua turpitudine & indecentia naturalis, si neptis nubat avo: ergo saltem ad secundum gradum se extendit nullitas Matrimonii Jure naturali inducitur. 6. In l. ult. ff. de *Ritu Nupt.* expressè dicitur, quod Jure Gentium incestum committat, qui ex gradu ascendenti vel descendenti uxorem duxerit: sed per Jus Gentium intelligunt Jurisperiti Jus naturæ: ergo. 7. ad 1. *N. Conf.* nam radix invaliditatis non est repugnantia cum fine Matrimonii, sed defectus absoluti domini & potestatis ad tradendum jus in corpus in ordine ad actus conjugales inter parentes & liberos. Deinde licet non repugnet tale Matrimonium fini ipsius Matrimonii, tamen repugnat debito ordini & convenientiæ illius finis, ac pudori naturali. Ad 2. *N. patrem;* quia votum, sive simplex sive solenne, copulam carnalem non facit turpem secundum se, sed solum per accidens ratione actus supervenientis, quo quis libere sibi eam interdicit: inter parentes verò & liberos turpis est secundum se & per se, nisi Deus potestatem dederit, vel exigentia boni publici hanc turpitudinem tollat. Ad 3. Hac ipsa de causa tales gentes inter barbaras, belluinas, & male educatas merito censentur, cum ita turpiter commisceantur, sicut equus & mulus, quibus non est intellectus. Alique gentes etiam blasphemias, rapinas, & furta admittunt, vel admiserunt: an propterea hæc non sunt per se mala & turpia? quid enim naturale sit, spectandum in his, quæ bene secundum naturam se habent, non in depravatis, ait Aristoteles. Ad 4. Omnes ascendentes habent rationem originis & principii immediati vel mediati, essentialis vel accidentalis. Cuius habent rationem principii immediati, & essentialis, qui sunt ultra primum gradum. *N. Ant. & Conf.* non enim mediatis principii & accidentalibus tanta debetur reverentia naturalis, & subiectio, quanta immediatis & essentialibus, neque tanti est pudoris commisceri carnaliter illis, atque istis: quod remotioribus, tanquam grandævis, debeat major reverentia politica, transmitti potest, negatur autem de naturali. Ad 5. *N. Conf.* quamvis enim Jus naturale prohibeat conjunctionem Matrimoniale, saltem inter conjunctos secundo, & proximis consanguinitatis gradibus, nisi iusta causa hanc indecentiam naturalem tollat, tamen non hoc ipso illam irritat: unde licet eam pleræque gentes cultiores detestata semper sint, non inde sequitur invalidam esse, sed illicitam tantum. Ad 6. Jus Gentium quamvis quandoque confundatur cum Jure naturali, proprie tamen & strictè sumptum ab eo distingui-

tingitur, ut nemo ignorat, qui principia prima Juris callet; præsertim in hac materia odiosa, ubi agitur de Lege naturali irritante, non debet extendi & confundi cum Jure naturali. Igitur in hoc sensu dicitur committi incestus Jure Gentium ab eo, qui ex ascendentibus vel descendibus propinquis duxerit uxorem, quod communi Gentium sensu id illicitum sit, non quod Matrimonium non valeret inter ullos omnino in linea Ascendentium; præsertim in infinitum: neque iste textus addit verba, *in infinitum*: licet Jus positivum civile, quando pro impedimento dirimente statuit omnem conjunctionem in linea recta, addat verba, *usque ad infinitum*. uti l. 53. ff. eod.

15 Dico 3. Consanguinitas lineæ transversæ probabilis nec in primo gradu dirimit Matrimonium Jure naturali, ut adeo inter fratrem & sororem, nisi obstat Jus Ecclesiasticum, valide contraheretur Matrimonium, quamvis non licet. Ita S. Thomas 2. 2. q. 154. a. 9. ad 3. Scotus, Navar. Gonzal. Pontius, Wiestner h. r. n. 28. & alii multi, contra Bellarm. Sanch. Covarruv. Laym. Clericat. P. Reiffenstuel, & P. Friderich n. 31. aliosque plures. Optima probatio videtur mihi negativa, quia asseri non debet lex irritans, nisi sufficienter probetur: sed existentia legis naturalis talia Matrimonia irritantis non sufficienter probatur, neque ex auctoritate, cum pro utraque sententia ferè æqualis, nisi omnino major pro nostra, stet auctoritas, neque ex rationibus intrinsicis, cum pro neutra parte possint asferri convincentes, quæ non patiantur commodam solutionem. Nihilominus positivè confirmatur nostra opinio 1. Frater & soror inter se non habent rationem principii & principiat, nec à se descendunt, sed ab alio communi principio: ergo reverentia & pudor naturalis, in quo fundatur nullitas Matrimonii Jure naturali inducta inter patrem & filiam, tantus non est, ut irritet Matrimonium, licet faciat illicitum. 2. In l. 35. ff. de V. O. refertur conjugium fratris & sororis inter ea, quæ *Leges fieri prohibent*, ad distinctionem eorum, quæ *Natura fieri non concedit*: ergo. 3. Martinus V. vel potius III. dicitur dispensasse in Matrimonio fratris cum sorore teste Cajetano & Sylvestro V. Papa q. 17. referente S. Antonin. & alii Pontifices teste Gonzal. Sed Papa in Jure naturali dispensare nequit. At ejusmodi dispensationes sunt incertæ, & juxta Lug. l. 1. Respons. Moral. dub. 40. & P. Friderich n. 34. omnino fallæ. 4. Abraham, utique Juris naturalis sciens & observans, in uxorem duxit Saram, sororem suam; sic enim clarus habet textus Gen. 20. v. 12. *verè soror mea est, filia patris mei, & non filia matris meæ; & duxi eam in uxorem*. Unde D. Hieron. in c. 20. cit. excusat Abrahamum ex eo, quod illo tempore tales nuptiæ necdum fuerint prohibiti lege. Sed, licet perspicuus Videatur iste textus Scripturæ, tamen communior est

opinio, Saram non Abraham, sed fratris ejus Aram filiam fuisse, uti docet Cornel. à Lapid. in d. lo. Gen. & fuscè probat Bellarm. de Matrim. c. 28. §. Et quia: per sororem autem ibi intelligi volunt consanguineam. 5. Statim initio generis humani filii & filia Adam, adeoque fratres & sorores, inierunt Matrimonium validum: ergo Jure naturæ non est invalidum hujusmodi Matrimonium; cum non sit credibile, DEum voluisset statim initio naturæ rursus infringere: potius igitur creasset plures masculos & feminas, quam permisisset contra Jus naturæ propagari genus humanum per fratres sorores. Sed non malè respondet P. Friderich, n. 35. retorquendo argumentum in nos, qui dicimus Jure naturali illicitum saltem esse Matrimonium fratris cum sorore, nisi DEus dispenset: si ergo DEO visum est infringere legem faciendo Matrimonium licitum dispensativè, quod Jure naturali (conditionato) est illicitum: cur idem dici nequeat de Matrimonio, quod Jure naturali (conditionato) est invalidum, valido dispensativè reddito?

Oppones 1. Frater & soror descendunt 16 immediate ex eodem sanguine, & natura eos divisit, dividendo sanguinem in duas personas: ergo Juri naturæ repugnat, ut per copulam carnalem fiant una caro, & conjungantur, quos natura separatos voluit: sicut, quod DEus conjunxit, homo separare nec debet nec potest. 2. Matrimonium inter fratrem & sororem per se est ita indecens, ut omnes bene moratæ gentes illud semper abhorruerint tanquam turpe & abominandum, solo naturæ lumine inducti, ut insinuat Aristot. 2. Polit. c. 2. ergo credibile non est, quod DEus dederit hominibus potestatem ad traditionem corporum, à qua sic abhorret natura, uti in assertionem præcedente sumus argumentati. 3. In c. gaudemus 8. de divor. Innoc. III. decernit, infideles conversos, si in infidelitate contraxerunt Matrimonium in secundo vel ulteriori gradu consanguinitatis, non esse separandos: ergo tacite insinuavit, separandos esse, qui in primo consanguinitatis gradu (sive in recta, sive in obliqua linea) contraxissent: ergo tale Matrimonium censuit esse nullum, non Jure Ecclesiastico, quo Infideles non ligantur, sed naturali. 4. In Levitico c. 18. v. 9. prohibetur conjugium fratris cum sorore tanquam turpe; ait enim textus: *turpitudinem sororis tuæ non revelabis*: sed impedimenta, quæ statuuntur d. c. 18. sunt Juris naturalis, vel saltem Juris divini. Unde in c. 13. de Restit. Spoliat. dicitur, in Ecclesiæ potestate non esse in gradibus Jure divino (nempe c. 18. cit.) prohibitis dispensare.

17 5. ad 1. Licet ex eodem sanguine descendant, tamen unus non est principium alterius, fundans specialem reverentiam & subjectionem: quod autem ex eodem ortos sanguine natura in generatione separaverit, tam parùm probat, eos Jure naturali non posse

posse conjungi validè Matrimonio, quam patrum & neptem, ex communi principio ortos, & à natura separatos in generatione. Ad 2. Imprimis *N. Ant.* nam Athenienses (populus utique cultus præ multis aliis) Assyrii, Egyptii, prudentia celebres, & aliæ gentes, de quibus Tirinus in *c. 18. Levit. cit.* Tiraquell. Gonzal. &c. non viderunt hanc tantam indecentiam, cum permiserint Matrimonia inter fratres & sorores: imò illa inierunt liberi Adami, & probabiliter etiam Abraham cum sorore, uti dictum. Deinde licet naturalis pudor ejusmodi Matrimonia faciat illicita, non tamen reddit invalida, ita ut DEUS absolute non dederit potestatem his personis tradendi jus in corpora ad actus conjugales; cum nec tanta auctoritas, uti in priore assertionem, neque tam efficax ratio id evincat. Ad 3. *N. Conf.* qui unum affirmat, non hoc ipso alterum negat, vel vicissim, nisi alterum sit contradictorium: sed primus gradus non opponitur contradictorie secundo; imò nec proprie contrarie, adeoque nec argumentum à contrario procedit, præsertim in materia odiosa, uti est hæc: Pontifex ibi respondit & decidit, quod satis certum erat, & nihil addidit, sed abstraxit à primo gradu lineæ collateralis, de quo acriter in utramque partem adhuc hodie disputant DD. Cape exemplum: Concil. Trid. sess. 14. can. 7. de *Penit.* decidit, in Confessione explicandas necessario esse circumstantias speciem mutantem: ergo etiam decidit, circumstantias purè aggravantes in eadem specie non necessario explicandas esse: negabis cum omnibus bonis Theologis utique consequentiam. Ad 4. *N. Min.* quamvis eam admiserint quidam antiqui & magni Theologi, ac hodie mordicus teneant plerique Sectarii (exceptò Bachovio & Grotio) Lutherum, & Bezam Calvinistam secuti. Ratio negandi convincens est 1. Anathema à Trident. in *s. 24. can. 3. de Matrim.* in eos intortum, qui negant, Ecclesiam in quibusdam gradibus, in Levitico expressis, dispensare non posse: ergo virtualiter docet, non omnes illos gradus esse prohibitos jure naturæ absolute, aut divino *Morali* & necessario, sed *Ceremoniali* tantum. Id tamen verum est, quòd omnia Matrimonia in *c. 18. Levit. cit.* reprobata contineant aliquam turpitudinem & indecentiam, adeoque illicita forent, si passim & absque iusta causa contraherentur, propter quam Ecclesiæ concessum est dispensare. 2. Quia in *d. c. 18.* recensentur & prohibentur etiam conjugia inter gradus remotiores lineæ transversæ, & inter Affines lineæ transversæ, scilicet cum sorore matris, cum uxore patris, cum nuru, cum uxore fratris &c. & quis, saltem ex Catholicis, dicit, etiam hæc conjugia prohiberi vel irritari jure naturali vel divino *morali*, durante adhuc in Novo Testamento? Quando DEUS in *c. cit.* ejusmodi conjunctiones vocat *abominationes* &c. intelligi de-

bet de extra-Matrimonialibus, Sodomiticis, & bestialibus: si verò de Matrimonialibus, tantum de illis, quæ sunt in conjugio parentum cum liberis. Ad *c. 13. de refra. post. ajo.* sensum esse, quòd Pontifex non possit dispensare passim & sine gravi causa, *erg. can. non liceat 20. caus. 12. q. 2.* nec solat facile in reverentiam antiquæ legis, & hinc in *d. c.* præmittitur, in quo nec etiam consuevit Papa dispensare, præsertim tempore Innocentii, quo adhuc rigidior erat antiquorum Canonum observantia.

§. II.

De Affinitate.

SCIENDUM 1. Affinitatem, *Schwagerchaft* quæ est quoddam consanguinitatis tum lacrum, & sic dicitur, quia duas cognationes ita copulat, ut una ad alterius fines accedat. *L. 4. §. 3. ff. de Gradib. can. 1. caus. 35. q. 10.* communiter cum *gl. in Arbor. Affin. caus. 35. q. 5.* sic definitur: est propinquitatis personarum ex carnali copula proveniens, omni tamen parentela, h. e. cognatione seu consanguinitate. Per tò propinquitatis personarum convenit cum cognatione triplici, Carnali, Spirituali, Legali: per verba ex copula carnali proveniens, differt ab impedimento publicæ honestatis; imò & consanguinitatis, quia hæc non præcisè ex copula, sed actuali ex generatione oritur: intelligitur autem copula perfecta, seu de se sufficiens ad generationem proles, quam explicavi *Tir. XIII. n. 2.* sive proles sequatur, sive non: modo sit talis, per quam vir & mulier fiunt una caro. *Matth. 19. c. 5. de Bigamis.* vel unum corpus. *1. Cor. 7.* Nec refert, utrum sit copula maritalis & licita, vel fornicaria, adulterina &c. & illicita, Trident. *s. 24. de Ref. Mat. c. 4.* qui enim meretrici adheret, unum cum illa corpus efficitur. *1. Cor. 7. cit.* Nec interest, utrum habitata sit cum volente, & conscia, vel cum invita, coacta, amente, dormiente, ebria, &c. *c. 6. de eo, qui cognovit;* quia etiam per talem copulam vir & femina efficiuntur una caro, unum corpus, utriusque sanguis commiscetur & sanguis unus tangit sanguinem alterius, & sic mediate sanguinem totius alterius cognationis; in quo consistit Affinitas. Vicissim autem Affinitas non oritur ex Sponsalibus, nec ex Matrimonio rato: nec ex copula attentata tantum, vel ex copula spadonis utroque testiculo carentis &c. Interim, si de viri congressu cum femina constet, præsumitur intercessisse copula perfecta pro foro externo. Quapropter dum *c. Juvenis 3. de Sponsal. c. 7. de eo, qui cognovit.* dicunt, sufficere copulam imperfectam sponforum de præfenti vel futuro ad impediendum Matrimonium intelligenda sunt de impedimento publicæ honestatis. Per ultima verba, omni carens parentela, quæ à multis omnino omittuntur citra dispendium, indicatur, quòd Affinitas absolute possit oriri absque generatione actuali.